

dighed jo altid Besværligheder og Ansvar, som Landbrugsministeren dog altid kun tager imod med Betænkelighed. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at Lovforslaget i sin Helhed og særlig denne Bestemmelse i § 3 vil yderligere vanskeliggøre Ministeriets Stilling og forøge dets Ansvar og dets Arbejde.

Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen) udtalte Betænkeligheder med Hensyn til Bestemmelsen om, at kun de statskontrollerede Slagterier efter Lovforslaget skulde tegne Forsikring. Med Hensyn til de Grunde, ledet af hvilke Kommissionen har foreslaaet dette, henviser jeg til Ordene i Betænkningen. Det er naturligvis ogsaa et Spørgsmaal, som kan tages under Overvejelse, hvorvidt den Tanke, det ærede Medlem og ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds fremsatte, at overlade det hele til privat Initiativ, er det rette. Det vil jo ogsaa blive det Hovedspørgsmaal, som et eventuelt Udvalg vil komme til at beskæftige sig med, men naar det ærede Medlem mente, at det var en Uret mod dem, der ikke slagtede i de statskontrollerede Slagterier, at de ikke fik Del i denne Fordel, maa jeg sige, at jeg er dog ikke ganske vis paa, om der virkelig kan tales om en Fordel. Pekuniært tror jeg i hvert Tilfælde ikke, at det kan kaldes en Fordel, idet der ganske rimeligt vil blive kasseret mere Kød i Statsslagterierne, hvor der er tvungen Forsikring, og hvor altsaa enhver er sikker paa, at selv om det af ham indsendte Kød bliver kasseret, faar han dog en tilnærmelsesvis Erstatning.

Jeg er altsaa ganske enig med de 2 ærede Medlemmer, der have udtalt sig om Lovforslaget, i, at det vil være rigtigt nærmere at overveje Sagen i et Udvalg, forinden man gaar til en Bestemmelse om tvungen Forsikring og om Statsgaranti. Til disse Ord skal jeg indskrænke mig og anbefale Lovforslaget til velvillig Overvejelse.

Blem: Det foreliggende Forslag er jo kun et Supplement til Forslag til Lov om Kødkontrol, og om man forkaster det eller om man vedtager det, kommer jo egentlig ikke til at spille nogen Rolle med Hensyn til Indførelsen af den ensartede Kødkontrol gennem det Lovforslag, som vi have behandlet de foregaaende Dage. Kommissionen mente imidlertid, at det vilde være heldigt, om man indstillede et saadant Forslag. Man har jo saadanne Assuranceer i Kjøbenhavn, i Aarhus, i Nak-

skov og flere Steder, og saa turde det være tvivlsomt, om det da ikke vilde være heldigere, om man fik en samlet Forsikring for hele Landet i Stedet for disse spredte Forsikringer rundt omkring i de forskellige Købstæder. For Kjøbenhavns Vedkommende vil man jo endogsaa paastaa, at den Forsikringsforening, som vi have her, benytter man saaledes, at den skaber et Slags Monopol for Kommissionærerne, idet ingen andre Mennesker have Lov at komme ind paa Kvægtorvet og sælge deres Kreaturer. Hvorvidt det er Tilfældet, ved jeg ikke, men Beskyldningen er fremkommen. Hvis man fik en ensartet Forsikring for hele Landet, tror jeg, det vilde være heldigere. Med Hensyn til Forslag om tvungen Forsikring er det jo saaledes, at de private Slagterier i Grunden ere stillede frit, fordi man har ment, at det jo for dem egentlig kan være det samme, om man forsikrer eller ikke, de ere jo deres egne Assurrandører, de maa selv se sig for, hvad de købe. Andelsslagterierne ere jo ogsaa stillede frit, hvis de selv ville tage Risikoen, behøve de heller ikke at forsikre. Det bliver jo saa nærmest de kommunale Slagterier, der skulle have et Slags Tvangsforsikring.

Forbilledet for dette Forslag har jo egentlig været Loven af 2den Juni 1898, som man finder nævnt i Motiverne til Lovforslaget. Efter denne Lov er der i Kongeriget Sachsen indført en tvungen Forsikring for alt Hornkvæg og Svin i en Alder af 3 Maaneder og derover, der er blot den Forskel, at Staten tilskyder 25 pCt. til Berigtigelse af de Erstatninger, der i Medfør af Loven blive udredede af Anstalten. Kommissionen her har imidlertid ikke turdet, foreslaa, at Staten skulde give et Tilskud, endskønt man selvfølgelig har forhandlet om, hvorvidt Staten dog maaske alligevel ikke gennem denne Assuranceforening burde give et mindre Tilskud til Dækning af det Tab, som ellers vil falde paa Landbruget saa at sige alene. Det har man ikke turdet indstille, det har man villet overlade til Lovgivningsmagten at afgøre.

Men det har selvfølgelig aldrig været Meningen med Lovforslaget, at Staten skulde tjene Penge derved. Hvis det f. Eks. skulde ske, at der et Aar kunde blive Præmiebeløb tilovers, som saa indgaa i i Statskassen, har Meningen selvfølgelig været den, at saa regulerer man Præmierne, saaledes at Staten ikke kommer til at tjene derved.

Det er jo imidlertid en Selvfølge, at